

چرا بخشش‌های ما منجر به ورود ثروت بیشتر به زندگی ما نمی‌شود؟

یکی از توصیه‌های که همه ادیان و گروه‌های موفقیت و بسیاری از بزرگان و حتی اساتید موفقیت یا اساتید کسب و کار می‌کنند، بخشش و علی‌الخصوص بخشش مالی است. مواردی پیش می‌آید که خودمان هم دوست داریم مالی را ببخشیم و کمکی به افراد نیازمند بکنیم و شادی را در چهره افراد فقیر و بیچاره ایجاد کنیم و کمک کنیم آن‌ها و خانواده‌شان کمی از مشکلات و سختی‌های زندگی دورتر شوند. البته در مورد افرادی که تکدی‌گری حرفه‌شان است کمی خست نشان می‌دهیم و در صورت لزوم کمترین مقدار پول در دسترس را به آن‌ها می‌دهیم. در مواقعی که مشکلات زیادتری داریم و خواسته زیادی داریم با خودمان می‌گوییم خدایا اگر فلان قدر به من پول بدهی من ده یا بیست درصد آن را می‌بخشم. گاهی هم می‌خواهیم در جمع‌ها عقب‌نمانیم، برای ساخت و یا تعمیر و نگهداری برخی محل‌ها کمک‌هایی می‌کنیم. و البته بدان‌ها هم نمی‌آید لقب خیر یا آدم نیکوکار را هم به ما بدهند. یکی از انتظاراتی که در قبال این بخشش‌ها داریم توقع تشکر فرد دریافت‌کننده و مهم‌تر از آن توقع بازگشت چندین برابری مالی که بخشیده‌ایم به زندگی مان است. اگر به دیگران هم نگوئیم، ناخودآگاه به خداوند اشاره‌ای می‌کنیم که "خدایا بین چقدر بنده عالی و خوبی هستم منتظر پرداخت چند برابری هستم که خودت قولش را دادی. با تشکر" و در کنارش از بخشش خودمان احساس رضایت و آسودگی داریم.

اما پس از مدتی می‌بینیم که بخشش ما نتیجه دلخواه را نداده است و نرخ بازگشت سرمایه‌گذاری ما مطابق با انتظار ما نیست. البته پس از آن احتمال دارد از خیر سودش بگذریم و همین که به ما احساس خوبی می‌دهد که لبخندی را به چهره فردی آوردیم کافی است یا همین که در بنیاد خیریه هنوز فعالیم و اسممان مطرح می‌شود کافی است و نتیجه می‌گیریم سود بخشش مادی نیست و بیشتر معنوی و حس خوب است و اصولاً دیگر انتظار پیشرفت مالی نداریم و گه گاهی از ترس فقر، بدبختی، فرار از ظلم و بلا و بدی دیدن رو به بخشش و صدقه دادن می‌آوریم.

حال سؤال اینجاست اگر ما پولمان را می‌بخشیم و خداوند گفته چندین برابر آن را برمی‌گردانم پس چرا عملاً در امور مالی نشانه‌اش را نمی‌بینیم؟ کجای کار ایراد دارد، قوانین جهان یا نوع بخشش ما؟

این اطمینان را به شما بدهم که به هیچ‌عنوان در قوانین جهان و پاسخ‌های دریافتی ما به اندازه ذره‌ای خطا وجود ندارد، قوانین جهان از ساعت‌های اتمی دقیق‌ترند، و در مقابل دریافتی‌ها کاملاً مناسب و مرتبط و با فرمول‌های مشخص پاسخ می‌دهند. اگر ما ایرادی در نتایج احساس می‌کنیم ناشی از عدم رعایت صحیح قوانین و ناشی از عدم شناخت کامل ما نسبت به متغیرهای این قوانین است. نوع و نحوه بخشش ما ایراد دارد، مخصوصاً در زمینه نگرش نسبت به اموالی که می‌بخشیم، دارای یک خطای کاملاً مشخص هستیم.

خداوند می گوید، کسی که انفاق می کند هفت صد برابر آن مالی که انفاق کرده است را (البته با رعایت شرایط انفاق) دریافت می کند. و طبق گفته مفسران این عدد هفت صد بیشتر معنی خیلی زیاد را می دهد تا اینکه معنی دقیقاً هفت صد برابر را بدهد. سؤال اینجاست؛ **بخشش درست که منجر به ثروت شود چه خصوصياتی دارد؟**

بخشی از خصوصیات، خصوصیات ظاهری بخشش است که شما بیشتر از من نسبت به آن‌ها آگاهید. باید شرایط زیر در بخشش رعایت شود:

- ۱- بخشش از مال حلال خودمان باشد نه مال دیگران و مال نادرست. و در ضمن از جنس باکیفیت و یا مقدار پولی در حد خوب، با توجه به شرایطمان باشد.
- ۲- بخشش باید خالی از هرگونه منت، اذیت و بی احترامی و بد رفتاری و اکراه باشد.
- ۳- به هیچ عنوان برای خودنمایی و نشان دادن دست به خیر بودن و کم نیاوردن کنار دیگران نباشد.
- ۴- باید در مسیر موردپسند خداوند و برای کار خدا پسندانه باشد.
- ۵- بیشتر به صورت مخفیانه و گاهی آشکارا باشد.
- ۶- باید کاملاً محترمانه و در حد توان ما و هماهنگ با شرایط فرد مقابل باشد و هیچ موقع زیادتر از توان ما نباشد و باعث نشود که ما به سختی بیفتیم و آن قدر کم نباشد که به هیچ درد فرد نخورد.
- ۷- نباید بخشش ما طوری باشد که فرد از کار کردن دست بکشد و منتظر این نوع درآمد باشد، به هر فقیری نباید پول داد مخصوصاً فقیری که سالم است و شغلش طلب پول است.

۸- ابتدا باید به نزدیکان مثل پدر و مادر، فرزندان، برادر و خواهر و نزدیکان بخشید و یا هدیه‌ای داد و بعد سایر افراد مطرح می‌شوند.

۹- بخشش باید پیوسته باشد چه در خوشی و چه در ناخوشی، چه در حال تنگدستی و چه در حال گشاده‌دستی. مقدارش می‌تواند کم‌وزیاد شود ولی نباید کلاً کنار گذاشته شود.

موضوع مهمی که اکنون مطرح می‌شود این است: آیا بخشش ما در صورت رعایت همه این موارد منجر به ورود درآمد و ثروت بیشتر در زندگی ما می‌شود؟ جواب متأسفانه نه است نع!!! چرا؟ چون باینکه این کارها لازم هستند ولی کافی نیستند یک شرط بسیار مهم در اثر بخشیدن با رعایت این دستورالعمل فراموش شده است و آن قدر این نکته در ظاهر عجیب است که احتمال دارد اصلاً به فکر ما نرسد و آن نکته این است:

"شما باید بدانید اموالتان را به خداوندی که بی‌نهایت ثروتمندتر از شماست می‌بخشید نه به افراد نیازمند"

این جملات را بسیار شنیده‌ایم: **بخشش و صدقه قبل از آنکه به دست نیازمند برسد به دست خدا می‌رسد و خداوند قرض دادن به بندگان را قرض دادن به خود می‌داند و قول داده است چندین برابرش را برگرداند.**

در بسیاری از مواقع ما فراموش می‌کنیم که بخشش باید در جهت کسب رضای خداوند و نزدیکی به مسیر خداوند و انرژی خدایی باشد.

آیا ما برای هدفی غیر از بندگی و هم‌رنگ شدن با خدا آفریده شده‌ایم؟ بخشش برای نزدیکی به خداوند و هم‌رنگ شدن با اوست.

ما در دنیایی کاملاً قانونمند زندگی می‌کنیم و قوانین دنیا مثل قوانین اجتماعات و کشورها نیست که بسته به مواردی کم یا زیاد شود یا تغییر پیدا کند. ما در جهانی ثابت با قوانینی ثابت زندگی می‌کنیم و با خداوندی در ارتباطیم که نور آسمان‌ها و زمین است.

دو شاهراه بیشتر در جهان نداریم یا به خداوندی که در همه‌جا جاری است و حضور دارد ایمان بیاوریم و او را سرپرست خود در نظر بگیریم تا از ظلمات به سمت نور برویم. یا اینکه از این مسیر رو برگردانیم و خودبه‌خود تحت سرپرستی خارج شدگان از مسیر صحیح برویم و تحت تأثیر آنان از نور و انرژی تابان هدایت به سمت ظلمات و تاریکی و نبود رحمت و نعمت برویم. هدف ما از بخشش نزدیکی به خدا و هم‌فرکانسی با اوست و در ضمن به دست آوردن رضایت او و ثبات در ایمانمان و خیر و نیکی مادی و معنوی برای خودمان است.

طبق قوانین جهان ما برای بخشش پول باید بر پولمان امیر باشیم. انفاق نشان از آزادی و امیری فرد بر پولش دارد و ما در هر چیز خود را بزرگ بینیم آن را به سمت خودمان جذب می‌کنیم. اما موضوع مهم اینجاست اگر قبول کنیم هر کاری که احساس ما را خوب کند و مطابق با قوانین الهی باشد، ما را در مسیر خواسته‌هایمان قرار می‌دهد، پس چرا بخشش‌های مادی ما منجر به نعمت بیشتر نمی‌شود؟

دلیلش این است که ما حس خوب ناشی از انجام کار درست را در زمان بخشش نداریم، وقتی ما دنبال این هستیم که ببینیم نیازمندترین افراد چه کسانی هستند، و در کجا زندگی می‌کنند و پس از پیدا کردن آن‌ها شروع به ترحم و دلسوزی زیاد به آن‌ها می‌کنیم و شبانه‌روز ناراحت شرایط آن‌ها می‌شویم، خب طبق قوانین جهان اثر دل‌مشغولی و توجه ما در جهان ما ظاهر می‌شود. چه ما آن را بخواهیم و چه آن را نخواهیم.

اگر به کتاب قرآن و احادیث دقت کنید متوجه می شوید که خداوند بخشش به نیازمندان را تأکید کرده و از راهه‌ای افزایش روزی معرفی کرده ولی در اکثریت آن‌ها نحوه بخشش و باور درست بخشش را به نحوه‌ای متفاوت توضیح داده و آن این است.

خداوند گفته چه صدقه بدهید و چه انفاق و هر بخششی بکنید باید نیتتان این باشد که این پول یا کالا و خدمت را به من می‌پردازید. جالب بودن موضوع اینجاست که وقتی ما به ثروتمندتر از خودمان کمک و بخششی می‌کنیم می‌دانیم او نیازی ندارد و حتماً خیری در این کار است و با نیت نوعی سرمایه‌گذاری می‌توانیم این کار را انجام دهیم.

إِنَّ الْمَصَدِّقِينَ وَالْمُصَدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿الحدید: ۱۸﴾

"مردان و زنان صدقه دهنده، و آن‌ها که به خدا قرض الحسنه می‌دهند، خداوند آن (مال را) برایشان چندین برابر می‌کند و برایشان پاداش پرارزشی وجود دارد."

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سَنَابِلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿بقره: ۲۶۱﴾

"مثل کسانی که اموال خود را در راه خدا انفاق می‌کنند، همانند دانه‌ای است که هفت خوشه رویانید، (که) در هر خوشه صد دانه است (هفت صد برابر می‌دهد)؛ و خدا چند برابر می‌کند (اموال را) برای هر کسی که در مشیت خدا باشد. و خدا وسعت دهنده (نعمت و ثروت) داناست."

در هر دوی این آیات و بسیاری از آیات مربوط به بخشش اموال دریافت کننده بخشش را خداوند معرفی کرده است. و خداوند در جاهایی دیگر فرموده است که بخشش باید برای خود فرد و تثبیت درونش و پاک‌سازی اموالش باشد. نحوه بازگشت چند برابر سرمایه‌ای که بخشیدیم بر پایه ورود روزی نوع دوم به زندگی فرد است و روزی نوع دوم روزی است که بر اثر افکار، باورها و ارتعاشات فرد به سمت او روان می‌شود.

روزی نوع بر اثر افکار، باورها و ارتعاشات فرد به سمت او می آید

بخشش باید پیوسته باشد کم یا زیادش بسته به شرایط فرد است، اما پیوستگی اش عامل لازم برای حرکت فرد در مسیر کسب درآمد از طریق روزی نوع دوم (به دلیل ارتعاش پیوسته این نوع از بخشش) است.

اشتباه اصلی ما این است که در زمان بخشش ناخودآگاه تمرکز بر حس بد داریم چون توجه احساساتمان به جستجوی سختی و بدبختی افراد نیازمند می رود و فکر می کنیم با بخشیدن به فردی به او کمک می کنیم تا از شرایطی که مستحقش نیست فرار کند یا حداقل چندساعتی روزگار بهتری را تجربه کند. غافل از اینکه اگر این فرد در مسیر ثروت قرار داشته باشد چه با کمک ما و چه بدون کمک ما شرایطش بهتر خواهد شد و اگر در مسیر ثروت نباشد هرچقدر هم کمک کنیم اوضاعش بهتر نخواهد شد!

گرفتار شدن در مشکل فقر و بی پولی مثل گرفتار شدن در مسیر اعتیاد است، بسیاری از اطرافیان فرد معتاد به مواد مخدر سعی می کنند به این فرد کمک کنند تا از دام اعتیاد رها شود، به او وعده هایی از تأمین خواسته ها و کمک های مادی می دهند یا او را به کمپ های بازپروری می فرستند. اما پس از مدتی هزینه و تلاش بیهوده به این نتیجه می رسند تا خود فرد نخواهد که از این مسیر خارج شود، هیچ نیرو یا فشار بیرونی نمی تواند او را از این کار بازدارد. فقر هم به نوعی ناهشیاری مالی و اعتیاد به بی پولی است. تا خود فرد نخواهد که در مسیر ثروت و رشد قرار بگیرد هیچ کس و هیچ مقدار از پول او را نجات نخواهد داد. اگر کمی دقت کنید می بینید افرادی هستند که شاید خودتان و یا افراد

و نهادهایی به آن‌ها کمک مالی قابل توجهی کرده‌اند یا ارث و پول قابل توجهی به آن‌ها رسیده است اما پس از مدتی به شرایط قبلی یا بدتر از شرایط قبلی رسیده‌اند. مشکل فقرا تنها نداشتن پول نیست، مشکل اصلی گرفتار شدن در ذهنیت فقر و کمبود است. و ما نمی‌توانیم مشکل درونی یک فرد را با کمک مادی و پولی حل بکنیم.

بهتر است زمانی که تصمیم به بخشش داریم بر روی حس مثبت تمرکز بکنیم و برای این تمرکز می‌توانیم از دستورات خداوند پیروی کنیم و به جای توجه و تمرکز به فقرا و دنبال بدبختی در افراد گشتن، متمرکز و متوجه به درگاه خدایی باشیم که بی‌نهایت ثروتمند است و پول ما را با هر شرایطی که می‌گیرد و بیشتر و بهتر از آن را می‌دهد چون غنی و وهاب است. و به بخششمان به چشم یک سرمایه‌گذاری و شراکت با خداوند نگاه بکنیم. تا حس خوبی را به دست بیاوریم.

اما یک سؤال مهم در اینجا مطرح است: **خداوند که نیازمند بخشش مالی ما نیست، نیازی هم به پول و خرج کردن ندارد، پس پولی که خودش گفته ببخشیم را باید به چه کسی بدهیم؟ اصلاً چگونه این سرمایه‌گذاری را در راه او انجام دهیم؟** مگر نه این است که خداوند گفته:

إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَارِمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿التوبة: ۶۰﴾

بخشش‌ها مخصوص فقرا و مساکین و کارکنانی است که برای (جمع‌آوری) آن زحمت می‌کنند، و برای ایجاد الفت و دوستی بین قلب‌ها، و برای (آزادی) بردگان، و (ادای دین) بدهکاران، و در راه خدا، و واماندگان در راه است؛ این، یک فریضه (مهم) الهی است؛ و خداوند آگاه و حکیم است!

یا اینکه فرموده:

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿البقرة: ۲۱۵﴾

"از تو سؤال می‌کنند چه چیز انفاق کنند؟ بگو: «هر چیز خیر و نیکی (و سرمایه سودمند مادی و معنوی) که برای پدر و مادر و نزدیکان و یتیمان و مستمندان و درماندگان در راه باشد.» و هر کار خیری که انجام دهید، خداوند به آن آگاه است."

در جواب باید بگویم که نکته بسیار مهمی وجود دارد و آن این است که هدف بخشش ما جلب توجه و کسب رضایت خدا و نزدیک شدن به اوست. واقعیت این است که خداوند اصلاً به آن احتیاجی ندارد فقط با این روش به ما کمک می کند در مسیر رشد خودمان قدم های بهتری را برداریم. اما برای اینکه این بخشش به درستی مصرف شود و در زندگی افراد و پیشرفت جامعه کمک مناسبی کند باید این بخشش با دیدگاه درست و در مسیر صحیحی مصرف شود. من دیدگاهی دارم که برای حفظ حس مثبت شما و دادن بخشش به صاحبانشان کمک خوبی می کند. سعی کنید در هنگام بخشش این دیدگاه را داشته باشید.

زمانی که پول و یا کالا و خدمتی را می بخشید بهتر است نیتتان این باشد که "من این مال را به خداوند غنی و وهاب می دهم در عوض دو لطف از خداوند دریافت می کنم. اولی این که پاسخ بخشش و سرمایه گذاری ام را با توجه به قوانینش می دهد و دومی اینکه اجازه می دهد دستی از دستان او در زمین باشم و مالی که اکنون از آن خداوند است را در اختیارم می گذارد که به مناسب ترین افراد برسانم. و خداوند در قبال هر دوی آنها هم ثواب می دهد."

خردمندان موفقیت

خوبی این دیدگاه این است که شما تحویل این مال به صاحبش را به عنوان یک مأموریت می بینید نه کم شدن مالتان و نه تمرکز بر فقر و ضعف افراد، هدفتان بیشتر از همه این می شود که با توجه به دستورالعمل این آیه افراد مناسب را انتخاب کرده و مأموریت را تمام کنید و رضایت صاحب سرمایه و کارفرمایان را به دست بیاورید. با این کار هم

حس خوب فرمان برداری رادارید و هم حس خوب توجه و سرمایه گذاری در کار فردی که بسیار ثروتمند و قدرتمند است و دوست دارد کارکنانش نیز ثروتمند شوند، راجع به این موضوع توضیحات خوبی هم در مقاله "آیا خداوند دوست دارد که ما ثروتمندتر شویم؟" ارائه داده‌ام، می‌توانید آن را هم مطالعه نمایید.

پس یادتان باشد در زمان بخشش دارید با ثروتمندترین فرد جهان معامله می‌کنید و با او به شراکت می‌پردازید و در زمان اجرای مأموریت سعی کنید باکمال احترام و ادب این کار را انجام دهید چون دارید برای کارفرمایان کار می‌کنید و طبق دستور او به افرادی که گفته است نزدیک شده‌اید. در زمان بخشش حس خوبی داشته باشید مثل حسی که وقتی که خانواده‌تان را به شام یا یک شیرینی و یا حتی یک بستنی مهمان می‌کنید، مثل زمانی که برای اطرافیانتان یک هدیه می‌خرید.

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أَوْفٍ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿البقرة: ٤٠﴾

ای فرزندان اسرائیل! نعمت‌هایی را که به شما ارزانی داشتم به یادآورید! و به پیمانی که با من بسته‌اید وفا کنید، تا من نیز به پیمان شما وفا کنم. تنها از من بیم داشته باشید!

سعی کنیم به خداوند نگوئیم تماشا بفرما من این کار را انجام داده‌ام، او دانا و آگاه است و مطابق گفته‌هایش اگر ما با رعایت شرایط ذکر شده در این مقاله کار بخشش را انجام دهیم قطعاً در زمان مناسب جبران خواهد کرد.